

Art. 104 ust.4 ustawy o pomocy społecznej nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek uzasadniających umorzenie należności czy odroczenie jej płatności. W tej kategorii mogą mieścić się okoliczności związane ze wskazywanym przez zobowiązanego a niezasadnym przerzucenia na rodzinę kosztów utrzymania mieszkańca domu pomocy społecznej, za których zapewnienie powinien odpowiadać dom pomocy społecznej. Tak wynika z wyroku WSA w Łodzi z 15 marca 2019 r. sygn. II SA/Łd 49/18.

Prezydent Miasta decyzją ustalił wysokość należności podlegającej zwrotowi z tytułu opłaty za pobyt X w domu pomocy społecznej. Łączne zadłużenie w odpłatności za pobyt X w organ ustalił w wysokości 1.738,12 zł, którą to kwotę u w trybie art. 61 ust.5 ustawy zastępczo uiszczała gmina. Zobowiązana domagała się uchylecia decyzji wskazując m.in. zaskarżyła decyzję ustalającą wysokość opłaty za pobyt i sprawa zawisła przed wojewódzkim sądem administracyjnym. Wskazała również, że w którego dotyczyła niedopłata przekazała dodatkowo na konto DPS kwotę 1247 zł tytułem opłaty za zakup pampersów i leków, które DPS powinien zapewnić we własnym zakresie oraz, że za sumę 980 zł zakupiła leki zapewniające podopiecznemu funkcjonowanie oraz poniosła dodatkowe koszty zakupu środków czystości i środków higieny osobistej dla podopiecznego. SKO utrzymało decyzję w mocy. Sprawa ostatecznie trafiła do sądu administracyjnego.

Sąd uchylił obie decyzje. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że poza sporem jest, że skarżąca nie regulowała opłaty w pełnej wysokości. Jednakże przesłanką uiszczania przez opiekunkę prawną opłaty w wysokości mniejszej, niż ustalona w decyzji związana jest z zarzutem przerzucenia ciężaru utrzymania mieszkańca na niego czy jego bliskich. Sąd zwrócił uwagę, że o ile zarzut ten nie wydaje się uzasadniony np. w przypadku wydatków na ubranie, o tyle pozostałe wydatki wymagają już wyjaśnienia, czy w świetle zasad funkcjonowania tego konkretnego DPS nie były to wydatki, które winny obciążać DPS i być pokrywane z uiszczanych przez niego opłat. Kwestię tę należy wyjaśnić chociażby w związku z zakresem obowiązków placówki opiekuńczej i leczniczej, określonych w art. 58 i art.68 ustawy o pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 58 ust.1 ustawy o pomocy społecznej wydatki związane z zapewnieniem całodobowej opieki mieszkańcom oraz zaspokajaniem ich niezbędnych potrzeb bytowych i społecznych w całości pokrywa dom pomocy społecznej. Przykładowo tylko wskazać można, że na zakładzie ciąży obowiązek zapewnienia mieszkańcowi ośrodka posiłków zgodnych z zaleconą przez lekarza dietą, środków higieny osobistej, środków czystości, przyborów toaletowych i innych przedmiotów niezbędnych do zachowania higieny osobistej oraz obowiązek sprzątania pomieszczenia nie rzadziej niż jeden raz dziennie (art. 68 ust.5 ustawy). Skarżąca dowodziła, że to na nią spadł ciężar ponoszenia części z powyższych kosztów. Sąd orzekający w sprawie wskazał, że organy, pomimo tak sprecyzowanych przez skarżącego zarzutów, nie wyjaśniły należycie tej kwestii. W ocenie sądu tego typu zarzuty winny zostać przez organ rozpatrzone w trybie art. 104 ust.4 ustawy, już na etapie postępowania prowadzonego na podstawie art. 61 ust. 3 i art.104 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej.

Orzeczenie jest nieprawomocne.

Źródło: [CBOSA](#)